

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdasági s társadalmi lap.

A SZABADELVÉPÁRT KÖZLÖNYE

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hétfőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Előfizetési feltételek:

helyben hához hordva vagy vidékre postán küldve.

Égész évre . . . 10 frt.
Félévre . . . 5 " 50 kr.
Negyedévre . . . 2 " 50 kr.
Egy hónapra . . . 1 "

Előfizetheti helyben a kiadóhivatalban, *Kutasi Imre nyomdájában*, a szomszédos Teleki K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedéseiben, vidéken a postahivatalokban.

Hirdetési díj:

öt házasos posztor 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű a többször megjelent hirdetéseknek leegyesítve történik. Belső díj minden hirdetés után 30 kr. Nyitási költségek minden sora 20 kr. A hirdetéseknek valamint a nyitási költségeknek egyenlő a kiadói iródban vétettek fel. Az előfizetési és hirdetésdíj pénzét a kiadóhivatalba, a lap szellemi részébe tartozó költségek a szerkesztés iródban csatolva, nagyjelölés 1880. évi október 13-án.

A mit ismét csak nem tagadhatnak le az égről!

(T.) „A kormány a gazdák, a kereskedők, az iparosok érdekében nem tesz semmit!” — Ez is egyik vádja annak az ellenzéknek, mely nem tudja, hogy tulajdonképpen mit kellene tehát annak a kormánynak tennie, ha még most sem tesz? és a mely ellenzéknek ugy látszik nincs fogalma arról, hogy a kormány hatásköre, egyik vagy másik teendőre nézve meddig terjedhet? Hogy mi a kormány kötelessége a közönség iránt, és a közönség kötelessége saját maga iránt?

Mit tegyen tehát a kormány gazdákért, kereskedőkért, iparosokért, ha még most sem tesz? mikor a gazdák, kereskedők és iparosok maguk sem tudják helyesen körvonalozni, hogy mit tegyen? Előterjesztéseikben vagy olyasmit kívánnak, a mi nem a kormány kötelessége, hanem maguknak kötelességük, — vagy olyat, a mi a kormány kötelessége lenne ugyan, de akkor meg elvonná a vámon, a mit adna a révén, mert hogy a kívánt költségek meglegyenek, az adót kellene emelnie. — Hanem az ugy-e bár, hogy nem lenne inyére senkinek, mert mikor arról van szó: „Ki inná meg azt az itcze bort, és ki enné meg azt a turós csuszát?” akkor gazda is, kereskedő is, iparos is elő áll: akár én, akár én! — de mikor meg azt kérdezik tőle: „hát azt az ölfát ki vágná föl?” — akkor mind a három elhúzódik.

Ismérjük már mi az embereket, tisztelt hazafiak, hát csak az igazat kell megmondani.

Es hogy most arra menjünk, mit tesz és mit nem tesz a kormány gazdák, kereskedők és iparosok érdekében, tehát kezdjük mindjárt a vasutaknál.

Nem vállalkoznék-e vajjon valamelyik bölcs ellenzéki férfiú annak megmagyarázására, hogy a vasutat miért is szokták építtetni egy országban? Mert mi ugy tudjuk, hogy a vasutak a közlekedés előmozdítására szokták építtetni s hogy a közlekedés előmozdítása nem annyira a kétjuztások, mint inkább a gazdák, a kereskedők és az iparosok érdekében történik. Történik azért, hogy a kereskedő az ország minden részéhez hozzá tudjon jutni, mindenütt a hol eladni való van, megtudja venni és el tudja szállítani, meg hogy ha bir olyan élelmes lenni, tehát kereskedővé lehessen maga a gazda és iparos is. — Történik különben még a felesleges nótárius kedvéért is, hogy t. i. ha Budára akar menni, tehát Nagy Peleskéről Budára egy nap alatt felérhesen, s ne kelljen lóháton végeznie az utazást, különösen ha sár van.

El méltóztatnak-e most már hinni, hogy a száz milliókat igénylő vasutak kiépítésével a kormány nem a saját, hanem hogy a gazda, a kereskedő és az iparos érdekét mozdította elő? — Mert fogja légyen „nagy bnvában”, — az ellenzéki hazafi az „Egyetértést” s olvassa jószíven, a mint az a kormányt szítja, csakugy nyalja tőle a szája szélét: ugy kell neki beste lelkené, miért kaurmány! — hanem bezzeg, mikor a lapot megfordítja és olvassa a gabnarákat Budapestről, s azonnal tudja magát tájékoztatni, hogy a saját természetét mit kaphat; nem gondolja meg: hogy a világért sem tájékozhatná ám magát, ha azt a vasutat ki nem építették volna; mert hogy tájékozhasza magát, tudnia kell a szállítási költséget, hogy mibe kerül, a mi kerül most épen egy hatodrészébe annak, a mibe került eddig; szállíthatja minden időben és sebesen, hogy azt az árt, a mit a kifejlesztett rendszer kereskedelem jelez, azonnal megkaphassa.

Beste lelkét annak a kormánynak, hogy a gazdák érdekében nem tesz semmit!

Ezelőtt nagy sarakban, csakugy ragadt! — szállította be a gazda a buzát valamelyik közeli piacra, a hol jó időben sem igen volt vevő, sáros időben meg épenegyel nem volt, megbizható ár meg soha sem volt.

Aztán mire szorítottott kereskedelmünk ezelőtt? — Bécsre! mig most

az egész világra kiterjed. Mehet Bécsbe a pesti oldalra, mehet a budai oldalra; mehet Berlinbe Budapest vidékéről és a dunai részéről Rutkának, mehet a tiszai részéről Kassának; mehet Lengyel- és Oroszországba akár két vonalon; mehet Oláhországba, Szerbiába; mehet Triesztnek, mehet Fiumének, mehet a világ minden része felé.

Ott a magyar tenger, a mire Kossuth „Tengerre magyar!” ismeretes cikkével oly nagy súlyt fektetett; mehet most a magyar tengerre bátran, milliókra menő saját pompás kikötőjéből, hol a magyar tengeri kereskedelem napról-napra nagyobb mérvet kap.

Iparunknak még van nyitva a kelet, csak használja föl a mint hogy fa és vasiparunk napról-napra nagyobb terjedelmet vesz kiéle.

Ott vannak a számos kereskedelmi szerződéses országok és világrészek felé, melyeket eddig alig ismertünk: a kormány csináltatja és nyitja az utat mindenütt, csak tessék utána menni.

Es hogy mily óriási mérvben emelkedik az inség mindezen intézkedés által, mutatja, hogy a cseléd tartó anynyira szaporodik, miszerint alig lehet cselédet kapni, az iparos segédek pedig annyira követelők a könnyű kereset mód következtében, hogy csakugy pacakáznak a mesterekkel. — Persze mert lát az ellenzék folytonos kiabálása az inségről és a nép nyomoráról, nagyon kapóra jön nekik.

A nép nyomoráról! hogy a fuvert és napszámot már alig képes megfizetni a munkáltató. — Igen, mert a napról-napra fejlődő kereskedelem ellátja őket fuvarral, s a mindenféle szaporodó munka, dologgal.

De hát ezért is a kormányt kell szidni! Ha teremt kereskedelmet, azért is, ha nem teremt, azért is!

Mert mi mást teremten a kormány gazdának, kereskedőnek, iparnak, mint piacot? — Azt pedig teremt, napról-napra mindig többet teremt, s készített hozza az utat folytonosan.

Ez a kormány kötelessége; de miután ezt igen sok ember nem tudja, tehát vannak gazdasági, kereskedelmi és ipar iskolák, megtanulhatják bennük mindenki, hogy a ki megtanulja, tehát ne M u d r o n y Somától kelljen megtudnia: hogy mennyit tehetne a kormány, ha legalább is még egyszer anyny eszközrel bírna, mint az istenség? hanem hogy tudja saját magától és tanulmányja után hogy: mit tehet emberi eszközökkel.

Termeszetni és termelni a gazdának kell, előállítani az iparosnak kell, forgalomba hozni a kereskedőnek kell; a kormány kötelessége, hogy a forgalomnak utat nyisson.

Hogy a gazda gazdálkodni tudjon, vannak gazdasági iskolák, az iparos számára iparisiskolák, a kereskedők számára kereskedelmi iskolák. De hát persze azokba nem a kormánynak kell járni és tanulni, hanem a közönségnek. . . .

Tudjon a gazda minél többet termelni: van a ki megveszi; tudjon az iparos minél szebbet és szolidabbat produkálni és versenyezni csúrra a francziával, szolidaságra az angolal: van a ki megveszi; mert a kereskedő számára ott a vasuti hálózat, ott a tenger, ott az egész világ!

Nem lehet letagadni az égről!

Azon felül a kormány tanulmányoztatja a külföld gazdaságát, iparát és kereskedelmét. Beutaztatja Európát és beutaztatja Magyarországot, hogy tudja a mi kívül és a mi belül történik, s a szerint intézkedhessék. Nyomára igyekszik jönni minden bajnok, minden betegségnak, hogy a minek nem maga a gazda, kereskedő, vagy iparos az oka, azon segíthessen. Uj iparákat ismertet, új vetőmagokat szerzett, mindent elkövet az állattajok nemesítésére, övszereket tanulmányoz betegségek ellen stb. stb. szóval megteszi a mit tehet, s a mi őt illeti, őt még többet is; ámdé, hogy a lakosság is megteszi-e a mi őt illeti? — arról is megemlékezünk később.

A hadmeotességi díjról.

A keresetre képtelenek vagyontalanságának értelmezése tárgyában a pénzügyminiszter körrendeletet bocsátott ki, melyben kijelenti egy felmerült eset alkalmából, hogy a hadmentességi díjról szóló XXVII. t. cz. 3. §. 1. pontja világos szavai és a törvény szelleme szerint csak a díjkelel, vagyis azon egyen vagyontalanságának megállapításáról lehet szó, ki a törvény 1. §-ában említett okok bármelyikéből a hadi szolgálattól alól felmentett, tekintet nélkül arra, vajjon az illető család-e vagy családtag. Főalapelvül tehát ez esetben mindenkor azon kérdés eldöntése szolgál, vajjon a díjkelel személy bir-e önálló vagyonnal, avagy keresetképtelensége mellett vagyonatlan is.

A kereskedők magyarosításához.

Budapest, okt. 12-én.

A kereskedők magyarosításának ügyéről folyt tegnappól értekezlet az irói és művészi körben.

Hubenay József mint előadó különösen arra kíván súlyt fektetni az ügy megvitatásán, hogy mint kell magyarosítottak önteni a kereskedők testületébe, hogy ok maguk a maguk érdekében tartásuk kötelességüknek magyarrá lenni tétben és szóban.

Weisz B. F. valamint Aigner Lajos azt hangsúlyozták, hogy a magyarosítás csak a társadalom műve lehet, mert azt erőltetni annyi, mint fölligerelni s megerősíteni az elletállást. Steiner a tözde németégek ellen szól, mások, mint Balázs Sándor, Kaas Ivor és Günther szerint a kormány föladatait kellene, hogy képezze e magyarosítás, és pedig az uton, hogy csak magyar üzleti könyveket, magyar okmányokat tekintenek hitelesül. Gelléri egy kis bizottság kiküldetését javasolja, mely bizottság folyton a saját utján tartandó ében az ügy iránt az érdeklődés.

Az értekezlet elfogadja Gelléri indítványát, a bizottságot kiküldi Hubenayt, Gelléri, és Steiner.

A honvédmenház.

A kormány kezd-ményezésére Ivánka Imre előkötete alatt tartatott meg a honvédmenház ügyében általunk már jelzett értekezlet, melyben harmincz független 48-as honvéd vett részt. Az értekezlet egy bizottságot küldött ki arra nézve, e készítsen tervezetet: mi történjék a honvédmenházzal? továbbá: mi történjék a menház alapítójával akkor, ha a 48-iki honvédek mindnyájan elhunynak? Erre nézve két terv van: az egyik, hogy a többek egy monumentális emlékművel a szabadságharc hőseinek, a másik, hogy a menház tőkéje a mostani honvédek árvaik segélyezésére szolgáljon. — A kiküldött bizottság 10—12 nap múlva fogja munkáját előterjeszteni. Az öttagú bizottság tagjai a következők: Ivánka Imre (elnök), orsz. képviselő, Sárkány József kir. táblai tanácselnök, Gelléri Szabó János ügyvéd, Feleki Miklós a nemzeti színház tagja, Gorove Antal kir. közjegyző.

Az egri zászlósertés ügyének elintézése.

Seemann alezredes ellen, a kit azzal vádolták, hogy megsértette a nemzeti zászlót, a katonai hárság befejezte a vizsgálatot és valóban annak taláta a vádat. Ez eredményről a következő leirathat tudósítja Heves vármegye alispánját a belügyminiszter:

„Heves vármegye alispánjának.

Seemann Alajos csász. és kir. alezredes által állított elkövetett zászlósertés ügyben Eger város képviselő testületének f. é. július 4-én 3429. sz. a. hozzánt intézett felterjesztése folytán a szabályszerű vizsgálat elrendelése iránt a szükséges lépések általam megtétvén, a vizsgálat elrendeltem, szabályszerűleg fogantatottak s annak befejezéséről f. é. augusztus havában értesítettem, a vett értesítés után azonban még némely felvilágosításokra lévén szükségem, mi az iratok váltása folytán huzamosabb időt vett igénybe. Tekintetes Uraságotat a nyert felvilágosítások után a vizsgálat eredményéről a következőkben értesítem.

Az 1879. évi október 4-én 6. csász. és apost. kir. Felsége legm. névnapján az egri tiszti kerthben rendezett ünnepi mulatás alkalmával két magyar nemzeti színű zászló volt kitűzve, melyek az ünnep egész napján ott lobogtak, senki által meg nem sértettek, sem pedig el nem távolítottak, s általában azon ünnepi minden legkisebb zavaró esemény közbejött nélkül folyt le. Másnap tehát akkor midőn az ő Felsége legm. névnapja alkalmából rendezett ünneplélynak már vége volt, megtörtént, hogy Seemann Alajos alezredes, midőn családijával a tiszti kerthben meglelt, hol akkor neje, gyermekén, annak kísérlőjén és egy katonatisztnen kívül más jelen sem volt, az egyik lazú lógó nemzeti zászlót nyeléről levette, de nem azon oknál fogva, mert az magyar lobogó volt, hanem azért, mert rongyos és piszkos volt. Ez alkalommal használta Seemann Alajos alezredes a „rongy” szót, de ezen kifejezés csak a zászló tisztelen voltára és nem magára a magyar nemzeti zászlóra vonatkozott.

Már maga ezen tényállás mutatja, de Seemann alezredesnek a vizsgálat alkalmával

ünneplélynél adott nyilatkozata is tanúsítja, mely nyilatkozatnak valódiságát megerősíti azon egyéneknek tanuskodása is, kiknek a kérdéses cselekvényről legközelebb tudomásuk lehetett, hogy Seemann alezredesnek a szóban levő lobogó eltávolításánál a legtávolabbról sem volt szándékában a m. nemzeti zászlót becsümelni, avagy megsérteni, s hogy ezen cselekvénye csak a valódi tényállásnak elferdítése és a történetnek hamis előadása és túlzása folytán magyarosított olyatónképen, mintha őt a magyar nemzet, s annak lobogó jelvénye elleni ellenszenv vezérelte, s ő a nemzeti zászlót becsümelni akarta volna. — Minthogy ezek szerint Seemann alezredes részéről olyan tett, mely büntetést vagy megtorlást követelne egyáltalán fenn nem forog, ellene további, akár büntető, akár fegyelmi eljárásnak helye nem lehet. Eltekintve azonban a vizsgálat eredményétől a mellett, hogy Seemann alezredesnek kérdéses tette helyesen csakugyan egy itélendő meg, mint azt a vizsgálat kimutatta, azon körülmény is szól, hogy Eger városának polgársága, melynek hagyományosan elismert élénk hazafias érzülete a nemzet jelvényének valóban megsértése esetén bizonyára azonnal és méltán felzúdulna, a kérdéses cselekvénynek kezdetben, s hónapokon át semmi jelentőséget sem tulajdonított, vagy annyira, hogy a város közönsége csakis háromnegyed év múlva tette ezen eseményt felterjesztésének tárgyává. Ezen eset alkalmából megjegyzendőnek tartom még, hogy a nemzeti zászló azóta is az egész országban, s névszerint Egerben is, még tisztán katonai jellegű ünneplésegyeknél is kiszokott tisztelet, s általában a közös hadsereg által azon tiszteletben részesített, mely a nemzet lobogóját törvény szerint megilleti.

Felkérem czimedet, hogy Eger város képviselő testületét erről, jelen leiratom közlése mellett fent hivatott felterjesztésére megfelelő módon oly felhívással értesítse hogy mintán a vizsgálatból a vélt sérelm alaptalansága kiderült, a maga részéről az ezen kérdésben félrevezetett közönséget a valódi tényállásról felvilágosítani, így módon az indokolatlanul felízogott közvéleményt megnyugtatói és legjobb tehetsége szerint odahatni igyekezzék, miszerint a polgárság és a közös hadsereg között Egerben mindig fennállott jó egyetértés ismét mielőbb teljesen helyreálljon és megerősödjék.

Budapest, 1880. évi okt. 9-én.

Tiszta s. k.

A keleti kérdés.

Most már csaknem kétségtelen hogy sokat emlegetett dulicigói kérdés vagy jobbra vagy balra dől.

A hatalmak a komolyabb oldalát vették a dolognak s erre a török ugy megszeppent, hogy rögtön odaigerte Dulicigót. Ugyde illetékes körökben kétségbe vonják Dulicigó átadásának lehetőségét. Utóbbi időben az albán lga csapatjait beeresztették Dulicigóba, míg a török csapatokat visszavonták. Különben is Anglia a parokat javaslatát mint a későbbi vizsgálata utasítja.

Az angol kormány osztja ugyan a berlini kabinet nemzetét, hogy Európa nem köteles a végrehajtó szerepét játszani Törökországgal szemben, de az állítja, hogy a szerződés aláírásáig hatalomnak joga van a végrehajtásra, és Anglia élni is akar ezzel a joggal. Bizonyos, hogy Oroszország és Olaszország támogatni fogják Angliát; Németország és Austria-Magyarország azonban visszavonják hajbudaikat.

A montenegrói fejedelem kijelenté Seymour tengerengy előtt, hogy a török haderő erősítésével szemben, lehetetlen harczra megrészkedni. — Seymour erre magához hívatta a többi parancsokokat s közölte velük, hogy a montenegrói fejedelem vonakodása következtében az egyesült flotta feladata be van fejezve, s hogy ezután minden egyes parancsnokra magára bérül a felelőség hajóinak mozgulatáért. Az összes hajók készültek tesznek az elutazásra. Az angol hajók Maltába, az osztrákok Póába mennek.

Színház.

Tegnap okt. 12-én „Őszi napsugár.” — „Bebé.”

Az „Őszi napsugár.” Meilhac és Halevy társ-írók első olyan darabja, mely bevált a Theater Francais repertoírjába. E körülmény maga is emeli a kis darab értékét, mely valóban egyike a legszelemlőbb termékeknek az egy felvonásos dráma — irodalom terén. — A kis darab tárgya nem valami széles kiterjedett, de épen annyit ölel fel, mennyi egy egy felvonásos színmű keretébe elférhet.

Az őszi napsugár azon szerelem, mely Brinquellre öreg urban egy fiatal leány iránt felelve s mely pillanattal megleget ad, de nem éget. A darabnak alig van meseje, de a mi van az egyszerű, keresetlen, igaz. Noel Brinquelle nagybátyja akarta ellenére nőül venni egy közönséges mestermester leányát a miért kitagadtatik. Adriene, Noel neje azonban két hétig ismeretlenül mint felolvasónő szerepel Brinquellnél, s ezáltal megszeretteti magát.

A széleses mulatató kis drámát nagy cetszéssel fogadta a közönség s a szereplőket különben pedig Hluyadi Margitot és Mándokit szívesen tapsolta művészi játékaikért.

Az őszi napsugár által kellett jó hatást teljesen tönkre tette az ezt követő „Bebé.” E darab, dacára annak, hogy Bécsben Isten tudja hányszor adatott, nem magyar színpadra való. Az abban feltárt izlést erkölcsöt bélyegző meztelenségeknek a bécsi szíves örömet tapasztalhatók, de mi az ilyenek színrehozatalát nem halgathatjuk el rosszalásunkat.

Szerettük volna elmondani e darab meséjét, de meg kiméjük olvasóinkat mert azt az illem megsértése nélkül nem tehetünk. E nélkül elmondani azt teljes képtelenség. A színpadon szereplők is csak üngetéssel, szemhunyorítással s bizonyos gestikulációkkal tudták néhol magokat megértetni, hiába üngetének gestikulációik, mi csak leirt szavakkal tudhatjuk megértetni gondolataikat. Az egész darab alatt gúnyosok csökölöztek szobalényokkal, kétes bíri hölgyek jöttek mentek, vagy bujtak el az urfi szobájába s b.

Egy szóval a tegnapi esteli előadás a Temesvári idejében színe hozott „Gawan Mirnard és társak” című darabhoz hasonló színvázi botrány volt, melynek csak a karzat látszott örülni, mert egy-egy sikamlós mondatnál ugyancsak nyúta a tenyerét, melyeket a közönség értelmesebb részéről jó piszszegések mindig elhallgattak.

Nagy hibájúul röjűk föl a tapintatlan rendezőnek, hogy e darabot két plajbszával egészen át nem hazta.

A szereplőkről nem szólnunk, mert az egész szereposztás elféretett s rozsv volt. Remélhetőleg utószor kellett e darabban játszaniok.

Napi hírek.

— A Bém-szobor bizottságnak meghívása folytán városi tanácsunk elhatározta, hogy a Bém József 1848—1849 ki honvéd altábornagy emlékszóbrának Marosvásárhelyt folyó hó 17-én tartandó lelplezési ünneplélyn — hazafias kötelességnél fogva — törvényhatóságunk is képviseltessek, e vögből városi bizottsági tag Kiss Sándor urat hivta fel s nyerte meg, ki folyó 15. már el is fog indulni. Kiss Sándor urnál kompetensebb képviselő hatóságunk nem választánót volna, ugyan is, midőn Bém, 1848. decz. 4-én Debreczenben volt s azon akaratát nyilatkoztatá, hogy személye mellé egy ifju rendeltetnek, ki magyarul, németül s francziául beszélni tudjon, a honvédelmi bizottság Kiss Sándor urat hozta javaslatba, ő tehát 1848. decz. 5-től 1848. aug. 6-ig vagy is a szobeni utolsó csatáig, mint segéd százados folygált Bém altábornagy személye mellett szolgálát, az említett csatában súlyos sebet kapván, a harczterépen maradt, orosz zászlósok kezébe került s több sebesültekkel a fegyverekkel idegen földre hurcoltatott. Gr. Teleky Sándor és ő vannak még életben azok közül, kik Bém altábornagyának erdélyi hadjárataiban személye mellett segédtszítetj volták. A városi tanács egyuttal, egy városunk színet ábrázoló kék, sárga színű szalagokkal díszített babérszorosut küld a város nevében, mely az ünneplé alkalmával a szobor talapzatára lesz helyezendő.

— Esküvő. Dr. Goldstein Ferencz városunk szülötte s széles körben ismert ifju orvos f. hó 26-án vezeti oltárhoz Levitter Friderika kisaszonny Rozvagyton. Ugy halljuk, hogy Goldstein házassága után ismét városunkban folytatja orvosi praxist.

— Maróczy János helyb. jeles zeneszerzőnkől az ifj. Csáthy Károly kiadásában két eredeti magyar dal jelent meg. I. Dördül az ég villámot lö 2. derül az ég bus felegén. Ára 54 kr.

— Elítelve. Olvasóink bizonytal még emlékezni fognak azon váltohamisítási esetre, mely a mult évben oly nagy port vert fel, s melyet Thalwieser Alajos követett el. E váltohamisítási ügyében ma volt a végfárgyalás. Vádolt vizsgálati fogságának beszámításával három évi börtönrre lett elítelve. Védője Gyugyey József volt, ki ma remek védésszedést tartott.

— Színházunkban holnap este Rosen „Oh azok a férfiak” című vjstetéká kerül színpadra.

— A szülésznök. a közoktatásügyi miniszteriumnak egy rendelet folytán, értesítve lettek hatóságunk részéről, hogy elmulasztott tartoznak minden kereszteselők alkalmával az újszülöttek szülőknek esküti bizonyítványát megkalkálni, s az anakönyvezetéknek bemutatni, illetőleg a szülöket, hogy azt tegyék, figyelmeztetni.

— Uj vasuti menetrend Debreczenből. A tiszavideki vasutnak államvállalás tetele folytán a magyar államvasutak igazgatósága a tiszavideki és arad-temesvári vonalon f. hó 15-én uj menetrendet léptet életbe. Eszerint Debreczenből Budapest felé indul este 9 óra 30 perczkor, déután pedig 12 óra 38 perczkor, érkezik déután 3.10, reggel 3.40 — Miskolcra, Kassa s a fele ezután háromszor napjában lesz közlekedés. Indul 9 óra 10 percz este, 3 óra 25 percz déután és 7 óra 45 percz reggel. Mondanunk sem kell, hogy ezzel a gyors közlekedés tetemesen lett előmozdítva.

— Találtattott egy zsebkendőre kötte bizonyos mennyiségű pénz. Tulajdonosa kelő igazolás mellett Jenei I. alkaptány urnál átvetheti.

— A szathmári szüretök holnap veszik kezdetüket. Ugy tudjuk, hogy városunkban sokan vannak a kik e szüretekre az szokiak rándulni.

— Egy magyar színész Koasuth Lajosnál Breznay Géza vidéki színművész szeptember

